

**Kroniek nr 40: van "Innemend Italië" op 780 ex.
Mijmeringen, bedenkingen, mededelingen, schrijfsels...**

FOGGIA, TRADIZIONE BELGA

Van pure verbazing vielen de gelovigen van Foggia op 30 november 1735 bijna in zwijm. Tijdens zijn prediking wordt Alfonso Maria de' Liguori immers door een lichtstraal getroffen waarna hij enige tijd door de lucht zweeft. Het voorval wordt dadelijk in geuren en kleuren doorverteld wat de faam van de toekomstige heilige uiteraard nog versterkt.

Aan het verhaal kleeft echter een zekere zweem van twijfel. Wellicht denkt de lezer hier aan de metafysische levitatie. Elke Netflix-kijker weet echter dat dit perfect mogelijk is. Meer zelfs, als hij in volle extase na het comakijken, aan de hoek van de toog, zijn beate bewondering voor een serie aan de toehoorders mededeelt, staat hij meestal zelf niet meer met beide voetjes op de grond.

FOGGIA? WAT IS DAAR TE BELEVEN?

Wat mij in dit verhaal wel de wenkbrauwen doet fronsen is de plaats van het gebeuren. Onze vriend Alfonso Maria is nooit in Foggia geweest. Akkoord, hij beschikte wel over de gave van de bilocatie. Iets wat hij samen met de levitatie wel met meerdere heiligen gemeen had. Zo was hij bij voorbeeld in 1774 aanwezig bij paus Clemens XIV tijdens diens doodstrijd terwijl hij tegelijkertijd thuis in de buurt van Amalfi in bed lag. Een paus moreel steunen in zijn laatste uren is nog wat anders dan ergens in een provinciestadje een preek houden.

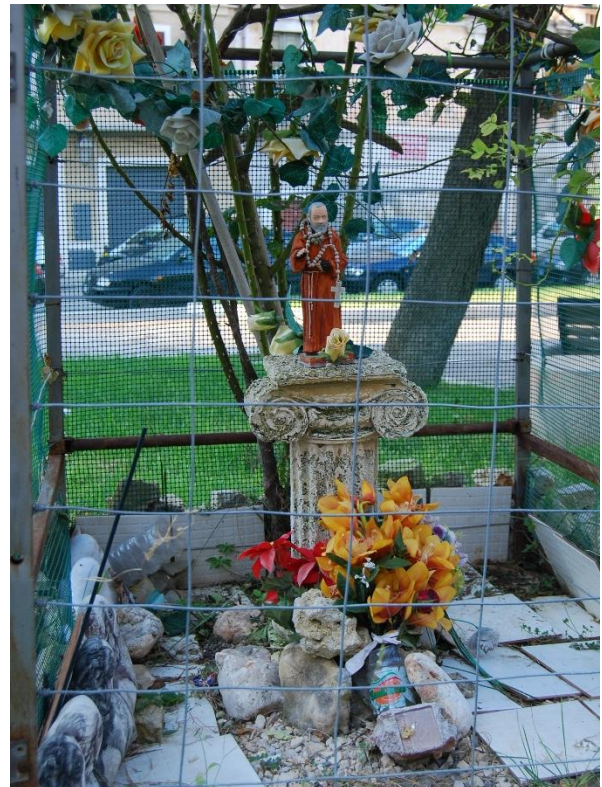
Wie ooit langs de Amalfitaanse kust is geweest snapt onmiddellijk mijn punt. Als lid van een notoir adellijk Napolitaans geslacht en met een diploma filosofie en rechten op zak, wist Alfonso best dat deze kuststrook bezaaid ligt met villa's en paleizen. Niet zonder reden. Het klimaat is er zalig, de natuur vrijgevig en de panorama's adembenemend. En vergeten we vooral niet dat de stadjes in de 18de eeuw nog niet overspoeld

werden door obese toeristen. Alfonso vond er zijn roeping. Geconfronteerd met het ruwe rurale leven van de schaapherders vond hij dat de evangelische boodschap ook aan hen geopenbaard moest worden. Hij werd er later zelfs tot bisschop aangesteld.

EEN AARDBEVING, NOG MAAR EENS

De trouwe lezer zal zich misschien nog herinneren dat een jonge dame ons ooit in Benevento verbaasd aanstaarde omdat we enkele dagen in haar stad zouden logeren. Wat was er nu in Benevento te beleven. Gelukkig voor Foggia groeide ze niet op in het noorden van Puglia want ik kan me totaal niet voorstellen hoe haar vernietigend oordeel over deze provinciehoofdstad zou luiden. Maar ter verdediging van Foggia geldt hier dat het historisch centrum in 1731 bijna totaal van de kaart werd geveegd door een zware aardbeving.

In Foggia is inderdaad heel weinig te beleven. Akkoord, het was het eindpunt van de transumanza, de jaarlijkse trek van de duizenden en duizenden schapen en runderen die vanaf de hoogvlakten van de Abruzzes afzakten om daar te overwinteren. Maar van deze traditie is niet zoveel meer te zien, al staat het paleis van La Dogana er nog wel. Van daaruit werden de rechten van de herders gevrijwaard en in uitbreiding de volledige agrarische cultuur geregeld. Aan de Piazza Piano delle Croci zijn de ondergrondse graansilo's nog steeds aanwezig. Vandaar dat dit plein vaak de Piano delle Fosse wordt genoemd. Er straalt vandaag nog weinig grandeur van uit. Daarbij lijkt de term *fossa* nogal ongelukkig gekozen omwille van de nare oorlogsherinneringen daaraan verbonden, zowel in Rome als in het grensgebied met Istrië.

Het ganse centrum lijdt aan bloedarmoede. De historische kern kent weinig animo en het aantal restaurants is bijna op één hand te tellen. Al is de teloorgang van de horeca een fenomeen dat voor gans Zuid-Italië geldt. Typerend is de afbeelding van Padre Pio, gevangen gezet achter een afsluiting. Alsof men hem belet om de benen te nemen naar het nabijgelegen San Giovanni Rondo, zijn thuishaven. Alleen de prikkeldraad ontbreekt.

LA TRADIZIONE BELGA

Is het dan allemaal kommer en kwel in Foggia? Gelukkig niet. Op een avond passeerden we langs het Teatro Giordano. Welke opvoering toen op het programma stond weet ik niet meer. Maar geruime tijd voordat de deuren open gingen stond er reeds een zeer lang rij geduldig aan te schuiven. Het culturele leven lijkt niet te hebben ingeboet. En zoals het hoort in Italië, allen piekfijn uitgedost. *Fare bella figura* behoudt haar kracht.

Daarnaast ontdekten we ietwat buiten het centrum, en op enkele passen van ons hotel, de *Villa Comunale*, een aangenaam parkje waarrond dan wel enkele

horecazaken met terras gevestigd waren. Zowat half Foggia oefende er elke avond de traditionele passeggiata uit. De jeugd vond elkaar rond de beeldengroep die het park sierde, een ode aan de lokale componist Umberto Giordano.

Ook hier konden we niet aan de verleiding weerstaan om te informeren naar lokaal artisaan bier. We hadden immers reeds enkele jaren geleden ontdekt dat er op vele plaatsen in Italië een ware hype ontstaan was rond kleine brouwerijen. De ogen van de waard glinsterden. Vol trots presenteerde hij ons een *Ebers*. Onze verwachtingen waren hoog gespannen. Geur, kleur en schuimkraag passeerden met succes een eerste controle. En de smaak was gewoon heerlijk. Voor honderd procent geslaagd. Nieuwsgierig doorlazen we het etiket op de ommezijde van het flesje... "*secondo la tradizione belga*". Geen wonder dat het biertje ons deed denken aan Vlaamse toppers zoals Moat uit Zedelgem.

Ten slotte nog dit. We logeerden in Bella Napoli, een klein, gezellig familiehotel, vlakbij het centrum en het park. Een van de weinige hotels waar je 's ochtends met een echt uitgebreid ontbijt verwend wordt. Een ideale introductie voor de volgende vijf dagen die we in Napels zouden doorbrengen.

***Behalve anders aangeduid zijn alle foto's eigen materiaal**

Marc Vandenbon
Auteur van "Innemend Italië"
marc.vandenbon@telenet.be
www.innemenditalie.be

Avondvullende voordrachten:

- Rome, andere paden
- Innemend Italië

Info op aanvraag

